

Υπόθεση T-321/01

Internationaler Hilfsfonds eV

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Συνεργασία για την ανάπτυξη — Κοινοτική συγχρηματοδότηση δράσεων των ΜΚΟ — Μη επιλεξιμότητα μιας ΜΚΟ — Απόρριψη της αιτήσεως συγχρηματοδότησεως»

Απόφαση του Πρωτοδικείου (τρίτο τμήμα) της 18ης Σεπτεμβρίου 2003 II-3228

Περίληψη της αποφάσεως

- 1. Προσφυγή ακυρώσεως — Προσφυγή στρεφόμενη κατά επιβεβαιωτικής αποφάσεως άλλης αποφάσεως μη προσβληθείσας εμπροθέσμως — Απαράδεκτη — Έννοια επιβεβαιωτικής αποφάσεως — Απόφαση αφορώσα αίτηση κοινοτικής συγχρηματοδότησεως υποβληθείσα από μη κυβερνητική οργάνωση ασχολούμενη με τη συνεργασία για την ανάπτυξη — Δεν περιλαμβάνεται (Άρθρο 230 ΕΚ)*

2. Προϋπολογισμός των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων — Χρηματοδοτικός κανονισμός — Κοινοτική συγχρηματοδότηση δράσεων πραγματοποιούμενων στις αναπτυσσόμενες χώρες από ΜΚΟ — Απόφαση της Επιτροπής κηρύττουσα μια οργάνωση μη επιλέξιμη για την κοινοτική συγχρηματοδότηση — Υποβολή εκ μέρους αυτής νέων επιχειρημάτων για να αποδείξει την επιλεξιμότητά της — Υποχρέωση της Επιτροπής να επανεξετάσει την επιλεξιμότητα της οργάνωσης προτού απορρίψει τα εκ των υστέρων υποβληθέντα σχέδια
3. Διαδικασία — Δικαστικά έξοδα — Έξοδα δυνάμει να αναζητηθούν — Έννοια — Έξοδα ανακύναντα κατά την ενώπιον του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή διαδικασία — Αποκλείονται
(Κανονισμός διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρο 91, στοιχ. β)

1. Προσφυγή ακυρώσεως κατά απόφασης, η οποία απλώς επιβεβαιώνει προηγούμενη απόφαση μη προσβληθείσα εμπροθέσμως, είναι अपαράδεκτη. Κατά τη νομολογία αυτή, μία απόφαση επιβεβαιώνει απλώς προηγούμενη απόφαση αν δεν περιέχει κανένα νέο στοιχείο σε σχέση με προηγούμενη πράξη και δεν προηγήθηκε αυτής επανεξέταση της καταστάσεως του αποδέκτη της προγενέστερης αυτής πράξεως.

Επιτροπή μπορεί μεν να αναφέρεται σε άλλες προγενέστερες αποφάσεις στην προσβαλλόμενη απόφαση, αλλά, έτσι και αλλιώς, αυτή συνιστά αυτόνομη απόφαση, η οποία είναι αυτοτελής και η οποία, επομένως, μπορεί να προσβληθεί ενώπιον του Δικαστηρίου.

(βλ. σκέψεις 31-33)

Όσον αφορά αίτηση κοινοτικής συγχρηματοδότησεως δράσεων πραγματοποιούμενων στις αναπτυσσόμενες χώρες από μη κυβερνητικές οργάνωσεις, κάθε αίτηση συγχρηματοδότησεως έχει τη δική της αυτονομία και πρέπει να κρίνεται στο σύνολό της βάσει της δικής της αξίας. Επομένως, προτού να αποφασισθεί αν δράση που προτείνεται στο πλαίσιο αιτήσεως συγχρηματοδότησεως θα υποστηριχθεί οικονομικά, η Επιτροπή οφείλει, για κάθε υποβληθείσα αίτηση, να εξετάζει αν η αιτούσα ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την επιλεξιμότητα. Η

2. Πρέπει να ακυρωθεί απόφαση της Επιτροπής, απορρίπτουσα δύο αιτήσεις κοινοτικής συγχρηματοδότησεως που υπέβαλε μη κυβερνητική οργάνωση (ΜΚΟ) ασχολούμενη με τη συνεργασία για την ανάπτυξη οσάκιν, λόγω της υπάρξεως νέων επιχειρημάτων τα οποία προέβαλε η εν λόγω οργάνωση για να αποδείξει την ενδεχόμενη επιλεξιμότητά της για την κοινοτική συγχρηματοδότηση, η Επιτροπή, κατά τον χρόνο που εξέδωσε την απόφαση αυτή, δεν εξέτασε την επιλεξιμότητα της οργάνωσης αυτής βάσει των νέων αυτών στοιχείων.

Συναφώς, η πρακτική της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία, οσάκις οι υπηρέσεις της δηλώνουν μια ΜΚΟ ως μη επιλέξιμη για την κοινοτική συγχρηματοδότηση, η απόφαση αυτή συνεπάγεται αυτομάτως απόρριψη των σχεδίων που υποβάλλονται μεταγενέστερα από την εν λόγω ΜΚΟ, αυτό δε έως ότου η ΜΚΟ ανταποκριθεί στα κριτήρια επιλεξιμότητας, δεν μπορεί να χρησιμοποιείται παρά μόνο στις περιπτώσεις κατά τις οποίες, αφού η Επιτροπή δήλωσε μια ΜΚΟ ως μη επιλέξιμη για την κοινοτική συγχρηματοδότηση, αυτή δεν προσκόμισε νέα επιχειρήματα υπέρ της επιλεξιμότητάς της, η Επιτροπή οφείλει τότε, υπό το φως των νέων αυτών επιχειρημάτων, να επανεξετάσει την επιλεξιμότητα της ΜΚΟ, και δεν μπορεί, επομένως, να προσφύγει στη διαδικασία της αυτόματης απορρίψεως.

(βλ. σκέψεις 62, 64, 70-71)

3. Από το άρθρο 91, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι τα έξοδα που μπορούν να αναζητηθούν είναι μόνο τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι δίκαιοι λόγω της δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου, αφενός, και τα οποία ήσαν συναφώς αναγκαία, αφετέρου. Εξάλλου, έστω και αν συντελείται, γενικώς, ουσιαστικής νομικής εργασίας κατά τη διάρκεια της διαδικασίας που προηγείται της ένδικης φάσεως, με τον όρο «δίκη» το άρθρο 91 του Κανονισμού Διαδικασίας εννοεί μόνον την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, αποκλεισμένης της προηγηθείσας αυτής φάσεως. Επομένως, τα έξοδα σχετικά με τις ενώπιον του Διαμεσολαβητή διαδικασίες δεν μπορούν να θεωρηθούν αναγκαία έξοδα υπό την έννοια του άρθρου 91, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας.

(βλ. σκέψεις 78-81)